

1.

...

Елегия ще нарека градината,
ширнала се срещу къщата ми.

През светлината
на деня и мрака на нощта,
покрай заснежените дървета
и сенките им тъмни,
по земята на врабчетата
и по края на полета им

минава път
нататък.

Лятото отнася топлината
далеч, далеч,
а аз разказвам със тъга
или мълча,
останала при зимата.

Елегия ще нарека
градината,
която зъзне като мен сега,
която толкова подобна е на всички зъзнещи.

Приятел ще я нарека –
другар по зима.

...

Ето я пред мен – градина бяла.
Бяла – с цялата си кожа.
Със дърветата
смълчани,
с кроткия снеговалеж –
бяла. И много дни –
от белотата ослепяла –
тя ще прегръща тихите ми думи
на доверие.

•••

Една градина под снега,
ухаеща
на ирис.
Една градина под снега

с толкова зелено шумолене!
В простора ѝ сега се мяркат
красивите пъстри птици
на спомена от лятото

и онези дълги погледи

на култивираните рози,
които се катерят по стените
на старите съседски къщи
и наблюдават
какво се случва.

Една лястовица е събрала
много думи
за гнездото си.

•••

Гнездо – пълно с тъга и радост,
за които птиците пеят.

Накъде от градината с вятъра се понесе
песента?

Не се наситиха на дълги пътища горещите копнежи

и летят, летят
след страстите си.

•••

Но нека
от живота

един урок да си припомним.

По алеите на градината –
непрестанно движение на сезони.
Защото се осланяме на природата,
оставяме вестите да летят към света.

Върнаха се и миналата пролет
птиците –
щастливи
от собствената си свобода.

•••

Едно момче държи бинокъл,
надалеч го насочва –
навътре в поета.
Тук
зимата складира белия сняг
върху перата на гълъбите,
после ги изпраща да го ръсят –
високо, високо –
сред кафяви джуджета,
черни дупки
и сини скитници.

Едно момче държи бинокъл –
наивно момче, любопитно –

как да му попреча да мечтае
за опасните небеса?

•••

Този сняг е пълен със невинност,
ала ни прикрива.

Щом пропуснем кораба на
някаква възможност,
сковава ни внезапен студ.

Мечтателят все по-навътре
в себе си ще търси

слънчеви места,
все по-навътре, порейки вълните –
с бягащите цветове на риби във очите
и с цялата нестихваща, прииждаща от бяна
красота.

Но ще се върне отдалеч мъжът
(онзи, дръзко счупил ледовете някога),
стария пейзаж ще прекрои...

Този сняг е пълен със невинност,
ала ни прикрива.

Безгрижно над градината се сипе
и с непознатия, който срещу мен върви,
сме еднакво бели.

•••

Белият сняг –
като забрава,
покрила спящи семена.

В очакване растат
всички часове на дните
и през облаци – далече се издигат.
Тревата на словото покълва
първо в небето.

Погледна ли нагоре нощем,
виждам звезди, разцъфтели в светлина,
дошла от дълбините
на високите градини.
Погледна ли нагоре денем,
виждам орхидеята на слънцето.

И мислите ми се изпълват с надежда:

ще попие, ще попие,
щом се стопи,
белият сняг
в плодородния чернозем.

...

Понякога
над пейзажа трептят пеперудите

на всички желания.

Дъжд от миналото
непрестанно вали
върху гората на това настояще.

В душите
сенките на дърветата се гърчат
в гримаси,

които

невъзможното
вещаят.

2.

...

Пустинната многолика
самота, в чийто плен попадам,
докато бъдувам.

Оазисът е
в стаята ми.

Трескаво чета
думите, които нощем припламват
над градината срещу къщата
и над безкрайното море зад градината.

На един
чист прозорец
се осланям,
който приятелски ни сближава:
мен,
градината срещу къщата
и безкрайното море

зад градината.

•••

Странна е
тази градска градина срещу прозореца
нощем.

Тъмни дървета
кроят сред голите клони
своите птици смълчани.
Шехерезада на приказките
и на любовта.

По алеите
един капитан броди
неспокойно и непрестанно
с огромно море в ума.

Щом се обърне към къщата,
разтварям прозореца.
И чакам.

•••

...И
една жена...
Кораб пътува покрай пейзажи
без нея.

Изпитанието
сред високите вълни, пясъкът в плитчините,
очакването,
за да не спре приближаването –

той ще остави много от себе си.

Мъжът прекосява вътрешното си море
с поглед,
който я търси.

•••

Разтворил вратата на нощта,
както някога разтваряше вратата на дома си,
този мъж влиза в морето.
Скита в себе си.

Черните облаци на какви грехове
старите ветрове разсърдиха яростно,
че се развилняха вълните
и кораба преобърнаха?

Понякога чувам вик на очи –
толкова самотен,
сякаш погледът не би уловил
никога бряг отново.

•••

В тялото има вода
на отдръпващи се реки.

Неусетно в представата за море
изчезва морето –
ширините му се стесняват,
дълбините му се скъсяват
и остава на дъното само
едно име, изписано
по пясъка.

Щом я близне вятър,
и болката изчезва.

•••

Между алеите в градината –
дървета, храсти, студ.

Чистият прозорец не скрива
очите на гледащия,
нито градината от очите му.

Много сме,
които приближаваме прозореца,

за да срещнем поглед на приятел,
за да види приятел погледа ни.

По раменете се спускат косите ни,
побелели от дълги
снежни зими.